

III.

Влиза Михаилъ Шайновъ.

Шайновъ, А, какво сж си зашушукали братовчедъ и братовчедка! (Ржучува се и съ двамата).

Стефка. (променила тъжно лице) Знаешъ мжжо, ще пжтувамъ за Хасково.

Шайновъ. Защо?

— Получихъ телеграма. Мама зле болна. Викатъ ме.

— И азъ бихъ дошелъ. ако...

— Нѣма защо. Азъ ще ида. Та ако стане нужда, ще ти телеграфирамъ.

— Добре жена.

— Азъ тръгвамъ, да не изтърва влака.

— Тогазъ да те придружа до гарата?

— Не е нужно. Гледай си работата. Още повече, че дойдоха доста писма, които чакатъ отговоръ. (подава му писмата).

— Добре.

Стефка минава въ другата стая.

Михаилъ Шайновъ. Какво те носи на самъ? (и му смигва).

Камбуровъ. Наминахъ да те видя, пъкъ като чухъ, че Стефка ще заминава — почакахъ...

Чува се гласа на Стефка.

— До виждане, господа!

IV.

Шайновъ и Камбуровъ сами.

Шайновъ. Колко на време! Да искахъ това пжтуване на Стефка не би дошло така.